

betragte Sagen, og da siger jeg, at jeg ikke kan være med til at foretage en eneste Forandring deri. Nu kommer jeg til, hvad jeg dog ikke ganske kan glemme, nemlig at der er reist en Sag. Det stiller sig da noget tvivlsomt for mig, om vi kunne røre ved en saadan Concessionsøger, naar han er antagen af Regjeringen, uden at forurrette den ene eller anden af Parterne, og jeg skal derfor vel vogte mig derfor. Jeg skal vogte mig for at give Anledning til, at en privat Mand, som har havt megen Møjsommelighed og Besvær med at undersøge den her omhandlede Jernbanelinie og maaskee ogsaa med at bringe et saadant Depositum til veie, bliver fortrædet for en eneste Skilling; det kan jeg ikke være med til. Har Regjeringen modtaget et Depositum, hvorom der kan reises Tvivl, saa skal det være Regjeringens Sag at klare sin Skilling, det er Noget, vi ikke skulle bryde os om. Det forekommer mig, at der slet ikke behøves juridisk Rådskab til at forstaae, at, saadant vil foretage en saadan Forandring som den, det foreliggende Endringsforslag indeholder, saa vil det være det Samme som at nægte Concessionen. Jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at det er et umuligt Forlangende at stille til Concessionsøgeren, at han inden 6 Uger skal stille et andet Depositum, vi maae forud vide, at dette er en Umulighed. Jeg skal ikke forfølge denne Sag videre, men jeg vil gjen tage, at jeg betragter den saaledes, at jeg slet ikke veed af, at der er reist nogen Tvivl om Depositummet, og naar jeg gør det, saavædi jeg, at jeg kan forsvare at stemme Ja for Concessionen og Vedtægten.

Carlsen: Jeg skal slette mig for i denne Sag. Jeg seer ingen Nødvendighed for Thinget til at antage det stillede Endringsforslag; thi efter Lovens Form er det aldeles overladt til den ærede Indenrigsminister at afgjøre, om han anseer sig beføjet til at meddele Concessionen eller ikke; med andre Ord, som han troer, at de i Loven fastsatte Betingelser ere tilstede eller ikke. Hvis vi vedtage Lovforslaget, som det her foreligger, saa følger efter min Opfattelse deraf slet ikke, at den ærede Indenrigsminister er tvungen til imorgen, i overmorgen eller en anden Dag at give Concessionen; men deraf

følger, at han kan give den, naar han troer, at de i Loven fastsatte Betingelser ere tilstede. Saaledes opfatter jeg Sagen; men just fordi jeg opfatter den saaledes, vilde jeg finde det urigtigt, om Thinget vilde give sig til at undersøge, om det Depositum, som man nu veed er stillet, er sikkert eller ikke. Det er Noget, som aldeles ikke behøves efter den Form, hvori Loven foreligger, og som jeg heller ikke troer behøves, naar jeg seer hen til, hvem der er Indenrigsminister. Jeg er overbevist om, at den ærede Indenrigsminister vil, holdende sig til Loven og den Vemundigelse, han faaer, overveie alle Forhold og handle forstandigt og retfærdigt derefter. Det er min Betragtning, hvorfor jeg ikke troer, at man behøver at stille noget Endringsforslag. Jeg maa dog, forsaavidt der er Tale om dette Depositum, bemærke, at det jo blev forlangt, fordi man ansaa det for ønskeligt at faae et Bevis for, at det var alvorligt meent med Sagen; men forøvrigt vil det jo i sig selv ikke faae nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Udførelse; der er andre Momenter, der vilde komme til at afgjøre den. Hvis Selstabet stiftes, og Arbeidet paabegyndes indenfor den bestemte Tid, saa er det ligegyldigt, om der er et Depositum eller ikke, og hvis det ikke skulde stee, ja, saa er det ganske vist, at man saa har tabt nogen Tid; men jeg troer dog ikke, at den Tid, der vil være tabt, er saa lang, at den under de givne Omstændigheder bør bevirke, at man paa denne Maade griber ind i Sagen, hvorved man paa ingen Maade, efter min Betragtning, kan see bort fra, om man kan komme til at gjøre en enkelt Mand uret eller ikke. Jeg kan ikke lade mig paa en saadan Indgriben, da det ikke i Lovens Form er nogen Opfordring dertil. Jeg maa derfor stemme imod det stillede Endringsforslag.

Ploug: Jeg maa tilføje, at medens jeg tidligere har været bestemt paa at stemme for det stillede Endringsforslag, saa have deels nogle Oplysninger, jeg i Mellemtiden har faaet, og deels ogsaa den høitærede Indenrigsministers Ytringer gjort mig noget tvivlsom med Hensyn til, om det er rigtigt at vedtage det, eller om det ikke var rigtigere at gaae en anden Vej,